

Arrest

nr. 294 820 van 28 september 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. ZHVANIA
Rue du Parc 23
7100 LA LOUVIERE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 21 april 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 maart 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 augustus 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2023.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. ZHVANIA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat O. SOZEN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 29 oktober 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaart voormeld verzoek op 7 juni 2022 kennelijk ongegrond. Tegen deze beslissing werd geen beroep aangetekend.

1.3. Verweerder neemt op 22 maart 2023 een beslissing tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer,

[...]

nationaliteit : Georgië

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 08/06/2022 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing genomen inzake het verzoek om internationale bescherming.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 27/10/2021 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is.

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene verklaarde (gehoor DVZ dd.08/12/2021) ongehuwd te zijn Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat van de EU verblijvende minderjarige kinderen te hebben. Tot op heden blijkt hierin geen veranderingen in het administratief dossier van betrokkene.

Gezins- en familieleven

Betrokkene verklaarde (gehoor DVZ dd.08/12/2021) dat een mannelijk familielid in België verblijft. Die behoort echter niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen.

Gezondheidstoestand

Tijdens het gehoor bij de DVZ (dd.08/12/2021) van betrokkene verklaarde hij nierproblemen te hebben, maar hiervoor medicatie neemt en een kiste te hebben, maar hiervoor geopereerd wordt. In tussentijd werd DVZ niet in het bezit gesteld van medische informatie waaruit blijkt dat betrokkene in de onmogelijkheid verkeert om te reizen, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter. Uit deze elementen blijkt niet dat de medische elementen van die aard zijn dat ze een verwijdering in de weg staan.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

[...]"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoeker op: "schending van artikel 74/13 van de WSE en van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens (hierna: EVRM), afzonderlijk en in samenhang met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, alsook van artikel 62 van de WSE."

Hij betoogt als volgt:

“De wederpartij is van mening dat het op Belgisch grondgebied aanwezige mannelijke familielid niet tot de familiekeren van verzoeker behoort en dat bijgevolg geen gezinsleven tussen hen wordt vermoed.

Er kan niet worden betwist dat het feit dat het op Belgisch grondgebied aanwezige mannelijke familielid niet tot de gezinskern behoort, geen reden is om te concluderen dat er geen sprake zou zijn van schending van het privé- en gezinsleven van verzoeker in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst.

Voorts is verzoeker in 2021 op Belgisch grondgebied aangekomen. Tijdens de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming heeft hij gewerkt. Hij heeft dus banden aangeknoopt met mensen uit zijn beroepsomgeving.

Sindsdien heeft hij zowel professionele als sociale banden in België.

In België bestaat dus een privé- en gezinsleven dat moet worden gerespecteerd.

Verzoeker heeft in zijn land van herkomst zijn vader verloren.

Dit is op zijn minst een schending van artikel 74/13 van het ESR.

Er zij aan herinnerd dat artikel 7, lid 1, van de LSE niet voorziet in een verplichting om een bevel om het grondgebied te verlaten uit te vaardigen.

Ter herinnering, zoals Uw Raad zelf - bijvoorbeeld - in een recent arrest (arrest nummer 280 992 van 28 november 2022) stelt, "kan het onregelmatige karakter van het verblijf op zich niet volstaan om de uitvaardiging van een bevel om het grondgebied te verlaten te rechtvaardigen zonder dat andere factoren overeenkomstig artikel 74/13 van voornoemde wet van 15 december 1980 of in verband met de schending van de door de artikelen 3 en 8 van het EVRM gewaarborgde grondrechten, eveneens in aanmerking worden genomen, zodat de verweerder ter zake geen zekere discretionaire bevoegdheid wordt ontnomen.

Voorts herinnert Uw Raad er in hetzelfde arrest terecht aan dat de Raad van State in een recente uitspraak met nummer 253 942 van 9 juni 2022 eist dat in de motivering van het bestuursbesluit wordt vermeld hoe hij de situatie heeft onderzocht ten aanzien van de vereisten van met name artikel 74/13 van de LSE.

Verzoeker kan zich ongetwijfeld beroepen op een privé- en gezinsleven in België, in casu op het feit dat hij daar banden heeft aangeknoopt.

Verzoeker kon niet terugkeren naar zijn land van herkomst, zonder enige garantie op terugkeer naar België, en nog minder binnen een redelijke termijn.

Het bestreden besluit lijkt om de hierboven uiteengezette redenen een onredelijke inmenging in verzoekers recht op een privé- en gezinsleven.

Artikel 74/13 van het ESR bepaalt dat wanneer een bevel om het grondgebied te verlaten wordt uitgevaardigd, de medische, familiale en andere omstandigheden van de persoon tot wie het besluit is gericht, moeten worden onderzocht, wat uiteraard wordt opgevat als een ernstig en voldoende onderzoek.

Artikel 8 EVRM beschermt verzoekers privé- en gezinsleven en de genomen beslissing is kennelijk inbreuk maakt op verzoekers recht op bescherming van zijn privé- en gezinsleven en gered.

Wat verzoekers medische situatie betreft, heeft hij verschillende medische documenten bijgevoegd waaruit blijkt dat hij gezondheidsproblemen heeft die bijzondere aandacht en controle vereisen. Hij is enkele weken geleden geopereerd en moet medisch worden gecontroleerd (bewijsstuk 3).

Bijgevolg zou de uitvoering van een bevel om het grondgebied te verlaten verzoeker blootstellen aan een onmenselijke en vernederende behandeling, aangezien hij niet in aanmerking zou komen voor de medische verzorging die hij nodig heeft. Zijn terugkeer zou een schending vormen van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens, dat bepaalt dat een persoon niet mag worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen.

Het is reeds lang aanvaard dat uitzonderingen op dit recht toelaatbaar zijn, met name op het gebied van verblijfsvergunningen of uitzetting, maar er moet op zijn minst een belangenafweging plaatsvinden om vast te stellen dat de voorwaarden van de

Deze bepaling wordt in dit geval goed nageleefd.

Van een belangenafweging is in dit geval geen sprake; de beslissing is volkomen stereotiep gemotiveerd.

In het algemeen blijkt uit de ter ondersteuning van het onderhavige middel aangevoerde wettelijke bepalingen en uit de rechtspraak van Uw Raad dat de adressaat van een administratief besluit in staat moet zijn om de feitelijke en juridische elementen waarop dit besluit is gebaseerd te begrijpen (HvJ EG, 22 september 2008, nr. 16.177).

Bovendien heeft de Raad reeds geoordeeld dat het aan de Belgische Staat - Dienst Vreemdelingenzaken is om de beslissing zo zorgvuldig mogelijk te motiveren, met name rekening houdend met de elementen betreffende het privé- en gezinsleven van de verzoeker waarvan hij op de hoogte was (ook in gevallen waarin de beslissing is gemotiveerd op basis van een risico van ondermijning van de openbare orde; quod non en espèce: CCE, 3 maart 2014, nr. 120.069).

Subsidiair lijkt ook de motivering van de beschikking, die uiterst summier is, onvoldoende en ontoereikend, gelet op het administratieve dossier.

De wet op de motivering van administratieve handelingen bepaalt echter dat :

"De administratieve handelingen van de in artikel 1 bedoelde bestuursorganen moeten formeel gemotiveerd zijn.

Art. 3 De vereiste motivering bestaat in de vermelding, in de handeling, van de juridische en feitelijke overwegingen waarop de beslissing is gebaseerd.

Het moet adequaat zijn;

Artikel 62 van de hierboven beschreven wet van 15 december 1980 is een soortgelijke bepaling.

Volgens deze bepalingen is een administratieve handeling dus onrechtmatig indien zij niet formeel is gemotiveerd of geen relevante, vaststaande en toelaatbare materiële redenen bevat;

Bijgevolg moet worden geconcludeerd dat er sprake is van schending van artikel 74/13 van de LSE, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens, alleen en in combinatie met artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van administratieve handelingen.

Op basis van dit ene middel moet de bestreden beschikking dus worden geschorst en nietig verklaard."

2.2. Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 62 van de "WSE" gaat de Raad, gelet op wat kan worden gelezen in het ondersteunend betoog, ervan uit dat hij de schending van artikel 62, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) beoogt aan te voeren. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in deze bepaling en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft als bestaansreden dat de rechtsonderhorige zou weten waarom een voor hem ongunstige beslissing werd genomen, en dit, onder meer, teneinde hem in staat te stellen daartegen eventueel op nuttige wijze op te komen. Hiertoe volstaat het dat in de bestreden beslissing duidelijk, maar desnoods bondig, wordt aangegeven op welke gronden zij berust (RvS 29 juni 1999, nr. 43.526; RvS 30 juni 1993, nr. 43.596).

2.3. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing is voorzien van een duidelijke juridische en feitelijke motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoeker het bevel wordt gegeven het grondgebied te verlaten, omdat zijn regelmatig verblijf van 90 dagen is overschreden. Er wordt hierbij aangegeven dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 8 juni 2022 een negatieve beslissing heeft genomen inzake zijn verzoek om

internationale bescherming. Waar verzoeker verwijst naar een arrest van de Raad van State van 9 juni 2022 met nr. 253.942 en stelt dat dient te worden gemotiveerd aangaande de elementen vervat in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verweerder hierover wel degelijk concreet motiveert (cf. punten 2.5 en 2.7). In artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan evenwel niet worden gelezen dat er rekening moet worden gehouden met een privéleven. Voor zover verzoeker in de bestreden beslissing een afweging over zijn privéleven verwacht, dit in het licht van artikel 8 van het EVRM, kan verzoeker slechts een dergelijke afweging verwachten als hij concreet aantoonst dat er sprake is van een beschermenswaardig privéleven, quod non (cf. punt 2.6).

De bestreden beslissing bevat dus duidelijke afdoende motieven in het licht van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker zet niet uiteen waarom ze hem niet toelaten zich erop te verdedigen. Dat verzoeker deze motivering summier acht, maakt niet dat het daarom geen afdoende motivering betreft. Zijn standpunt dat er sprake zou zijn van een stereotiepe motivering kan, gelet op de motivering in de bestreden beslissing aangaande de elementen die zijn zaak kenmerken, geenszins worden bijgetreden. Overigens, zelfs als een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, betekent dit louter feit op zich nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

2.4. De bestreden beslissing werd getroffen op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, met name omdat verzoeker het regelmatig verblijf van 90 dagen heeft overschreden. Hij betwist dit niet. Dit motief blijft derhalve overeind.

2.5. In de bestreden beslissing kan duidelijk het volgende worden gelezen: *“Betrokkene verklaarde (gehoor DVZ dd.08/12/2021) dat een mannelijk familielid in België verblijft. Die behoort echter niet tot de gezinsleden van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen.”* In het verzoekschrift komt verzoeker niet verder dan te stellen dat dit *“geen reden is om te concluderen dat er geen sprake zou zijn van een schending van het privé- en gezinsleven in geval van terugkeer [...]”*. Door niet in te gaan op de overweging van verweerder dat er geen bijkomende elementen werden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen, kan verzoeker de door verweerder gedane afweging niet aan het wankelen brengen. Deze beoordeling dringt zich des te meer op gezien blijkens het administratief dossier verzoeker niet meer heeft verklaard dan dat er een mannelijk gezinslid in België aanwezig is, maar hij niet weet waar dit gezinslid verblijft. De Raad ziet ten slotte niet in waarom het gegeven dat verzoeker zijn vader verloren is in zijn land van oorsprong maakt dat de bestreden beslissing strijdig is met artikel 8 van het EVRM of artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

2.6. Voorts wijst verzoeker erop dat hij zowel *“professionele als sociale banden”* heeft in België, maar hij laat na concreet te duiden en aan te tonen dat hij sinds zijn recente aankomst in België in 2021 bepaalde bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63).

2.7. Voor wat betreft verzoekers medische situatie leest de Raad in de bestreden beslissing: *“Tijdens het gehoor bij de DVZ (dd.08/12/2021) van betrokkene verklaarde hij nierproblemen te hebben, maar hiervoor medicatie neemt en een kiste te hebben, maar hiervoor geopereerd wordt. In tussentijd werd DVZ niet in het bezit gesteld van medische informatie waaruit blijkt dat betrokkene in de onmogelijkheid verkeert om te reizen, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter. Uit deze elementen blijkt niet dat de medische elementen van die aard zijn dat ze een verwijdering in de weg staan.”*

2.8. Verzoeker wijst concreet op *“bewijsstuk 3”* in bijlage bij het verzoekschrift waaruit zou blijken dat hij recent werd geopereerd en medisch moet worden gecontroleerd. Hij voert aan dat de *“uitvoering”* van de bestreden beslissing hem zou blootstellen aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM omdat hij *“niet in aanmerking zou komen voor de medische verzorging die hij nodig heeft.”*

2.9. Blijkens het administratief dossier was verweerder niet in het bezit van de door verzoeker bij zijn verzoekschrift gevoegde medische documenten die dateren van 23 december 2021, 25 maart 2022, 3 augustus 2022, 2 en 8 september 2022. Zoals verweerder terecht opmerkt in de nota, kan de Raad als annulatierechter niet overgaan tot de vernietiging van de bestreden beslissing op grond van stukken waarover verweerder niet beschikte op het ogenblik dat hij deze trof. De regelmatigheid van een

administratieve beslissing moet immers worden beoordeeld in functie van de gegevens en stukken waarover verweerder beschikte op het ogenblik dat hij deze beslissing trof (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681). Ten overvloede merkt de Raad op dat deze medische stukken niet vermelden welke medische zorgen en controle noodzakelijk zijn voor verzoeker en verzoeker zet dit ook niet concreet uiteen. Het volstaat niet om medische stukken zonder meer te voegen bij het verzoekschrift onder de noemer "*Mediadocumenten betreffende de gezondheidstoestand van de aanvrager*" zonder uiteen te zetten wat ze precies zeggen en waarom een terugkeer voor verzoeker een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM. De Raad leest hierin ook nergens dat verzoeker niet kan reizen, minstens houdt hij dat ook niet voor. De Raad merkt hierbij op dat verzoeker ook niet ingaat op de vaststelling in de bestreden beslissing dat het administratief dossier geen verblijfsaanvraag bevat op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Evenmin heeft verzoeker een aanvraag ingediend om de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te vragen te laten verlengen, dit op grond van zijn gezondheidssituatie. Het blijkt dan ook niet op welke wijze er een schending dreigt van artikel 3 van het EVRM.

2.10. De Raad ziet ten slotte niet in hoe verzoekers opwerping "*Verzoeker kon niet terugkeren naar zijn land van herkomst, zonder enige garantie op terugkeer naar België, en nog minder binnen een redelijke termijn*" een schending kan aantonen van de in het middel opgeworpen geschonden geachte bepalingen. Het is niet aan de Raad om dit ten behoeve van verzoeker te gaan inpassen in zijn verzoekschrift.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend drieëntwintig door:

M. EKKA, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA